

Enllaços d'interès

<http://lletra.uoc.edu/ca/autor/jacint-verdaguer>

<http://www.xtec.cat/~jducros/Jacint%20Verdaguer.html>

<http://www.escriptors.cat/autors/verdaguerrj/index.php>

Biblioteca
Sant Bartomeu

Ajuntament d'Alpocat

Plaça Països Catalans, 1

25110 Alpocat

Tel. 973 737728

A/e:

biblioteca@alpocat.cat

Web:

<http://www.alpocat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:

<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

HORARI

Dilluns de 14 a 20:30

Dimarts, dimecres, dijous i divendres de 10 a 20:30

Dissabte de 10 a 13:30

Bústia exterior de retorn de préstec.

El proper dia que ens trobarem serà:

31/05/2012

Recordeu:

Ens reunim tots els darrers dijous de mes

Lloc: Biblioteca - Hora: 21:15 - Coordinador: Andreu Loncà

Jacint Verdaguer

De Tànger a Sant Petersburg

Jacint Verdaguer fou, a més del gran poeta de **Canigó** i **L'Atlàntida**, un gran viatger i bon cronista de les travessies que va fer. Ja de molt jove, va descobrir el plaer de viatjar fent de capellà de vaixell a la Companyia Transatlàntica en la ruta Cadis-L'Havana. Després van venir Palestina, Egipte, l'Europa central i Rússia, que el va impressionar en gran

manera: *"De Catalunya a França, de França a Suïssa i a Prússia, hi ha una gradació, els canvis són suaus, les diferències de què s'adona el viatger no són grans, però a l'entrar a Rússia, un es troba a la porta d'un altre món"*. Amb tot, no va oblidar mai les seves arrels ni la seva Catalunya i la va recórrer de punta a punta fent-hi llargues estades: el Pallars, la Garrotxa i sobretot, és clar, el Pirineu. I de cada ruta en va deixar constància escrita.

De Tànger a Sant Petersburg demostra com, de fet, Verdaguer es mantenia en consonància amb els seus coetanis europeus que conreaven el gènere de la crònica de viatges o la "guia turística" i que, en aquell moment, al nostre país i en la nostra llengua, ningú no practicà amb tant d'encert.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

Folgueroles, 1845 - Vil·la Joana, Vallvidrera, 1902

De família de pagesos pobra i de profundes conviccions religioses, anà a l'escola del seu poble i als deu anys ingressà al seminari de Vic. S'interessà des de molt jove pels costums i tradicions de la Plana de Vic. Es manifestà ben aviat com una persona ingènua, tenaç i tossuda. Els seus primers textos daten de quan tenia quinze anys. Al seminari es donà a conèixer com a poeta, féu amistat amb Jaume Collell i prengué contacte amb els clàssics universals. A conseqüència d'això va concebre un poema èpic sobre la gesta de Colom, que amb el temps es transformà en *L'Atlàntida*. L'any 1865 obté dos accèssits als Jocs Florals de Barcelona i fa amistat amb els prohoms de la Renaixença. El 1870 és ordenat sacerdot i enviat a Vinyoles d'Orís com a vicari. Cau malalt i els metges li recomanen l'aire de mar. S'embarca com a capellà en el vaixell "Guipúzcoa", que feia la ruta Cadis-l'Havana, propietat del primer marquès de Comillas. Un cop refet, treballà intensament en *L'Atlàntida*, que enllestí el 1876. Aquest mateix any entrà com a capellà a la casa dels marquesos de Comillas, al palau de Portaferri. El 1877 *L'Atlàntida* és premiada als Jocs Florals i el seu prestigi augmenta amb la publicació d'*Idil·lis i cants místics* (1878), *Llegenda de Montserrat* (1880), *Oda a Barcelona* (1883), *Canigó* (1886), *Excursions i viatges* (1887) i *Pàtria* (1888), entre d'altres. El 1886 fa un viatge

a Terra Santa, del qual és fruit el *Dietari d'un pelegrí a Terra Santa* (1899). A partir d'aquest viatge, Verdaguer sent la necessitat de ser més fidel a la vida de Crist, i es lliura a la caritat, a la confessió i a la pràctica d'exorcismes. A causa d'això la situació del poeta es féu difícil al palau de Comillas i l'any 1892 el bisbe de Vic el reclamà a la seva diòcesi. Residí al santuari de la Gleba, on escriví *Roser de tot l'any* (1894) i *Sant Francesc* (1895). L'intent de recloure'l en un asil de capellans vells, invàlids i bojós motivà la desobediència de Verdaguer, que fugí a Barcelona, a casa d'una família que havia conegut en les sessions d'exorcismes. Se sent acorralat i és quan comença a publicar a *El Noticiero Universal* una sèrie d'articles que després aplegarà sota el títol *En defensa pròpia*; així neix el "cas Verdaguer", que dividí l'opinió pública. El bisbe de Vic el suspèn *a divinis*. D'aquest període tràgic de la seva vida és el llibre *Flors del Calvari* (1896). Dos anys després, gràcies a les gestions de l'arquebisbe de Madrid i als agustins d'El Escorial, se li aixeca la suspensió i és admès a la diòcesi de Betlem, on passa els últims anys amb gran penúria econòmica. Encara publicà *Santa Eulària* (1899) i *Aires del Montseny* (1901). La seva mort li tornà la grandesa i el seu enterrament fou un gran acte multitudinari.